

...

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

2.Mf.31.032/2024/6.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Ruszthy Ügyvédi Iroda (Cím5 ügyintéző: dr. Ruszthy Gyula ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (Cím2) felperesnek – a dr. Pomázi Ügyvédi Iroda (Cím6 ügyintéző: dr. Pomázi László ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (Cím1) alperes ellen prémium, bónusz, jutalék, jutalom megfizetése iránt indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 26.M.70.126/2023/12. számú végzésével kijavított 6. sorszámú ítélete ellen a felperes által 7. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 10.000 (tízezer) forint másodfokú perköltiséget, és az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételi számlájára 15.000 (tizenötezer) forint másodfokú eljárási illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az alapjául szolgáló tényállás

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2023. október 11-én meghozott 26.M.70.123/2023/6. számú ítéletével – melyet a 2024. január 24-én kelt, 12. sorszámú végzésével kijavított – kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 55.731 forintot jutalék visszafizetése jogcímén és annak késedelmi kamatát, valamint 1887 forint

perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A felperest 4.450 forint elsőfokú eljárási illeték megfizetésére kötelezte, és megállapította, hogy a fennmaradó, le nem rótt 2.450 forint eljárási illeték az állam terhén marad.

[2] A megállapított tényállás szerint az alperes 2010. augusztus 2-től állt munkaviszonyban a felperessel és 2018. február 23-tól üzleti vezető munkakörben dolgozott. Az e napon kelt munkaszerződés módosítás 2. pontjában a felek megállapodtak, hogy az alperes kizárólag teljesítménybérben részesül a mindenkor hatályos jutalékszabályzat alapján - a belső utasításokban meghatározott jutalékok formájában - és az alapbér csak számítási alapot képez. A 2018. november 3-tól érvényes jutalékszabályzat IV. fejezete az üzleti igazgatók és üzleti vezetők jutalékérdekeltsége címszó alatt a 1.2. pontban azt rögzítette, hogy az üzleti vezetők szuperjutalék, munkaverseny jutalék, közvetítési jutalék, szerzési jutalék és fenntartási, valamint állomány ápolási jutalék jogcímén kaphatnak jutalékot. A 2.1. pontban írtak értelmében az üzleti vezető esetében a szuperjutalék alapja az általa irányított értékesítési csoport tagjai részére kifizetett szerzési, közvetítési, fenntartási, állomány ápolási és eljárási jutalékok együttes összege, és az így meghatározottak 20 %-a teszi ki a szuperjutalék összegét. A jutalékszabályzat 2.4. pontja rögzítette a szuperjutalék visszairásának szabályait. A szabályzat arra is kitért, hogy a munkaviszony bármelyik fél által kezdeményezett megszüntetésekor a munkavállalóval el kell számolni a megszűnés időpontjáig teljesített eredmény alapján, ami nem érinti a munkáltató jutalék visszairási jogát, arra a jutalék visszafizetési kötelezettség a munkaszerződés megszűnését követően is fennmarad.

[3] Az alperes munkaszerződés módosításának 10. pontja szerint amennyiben a részére kifizetett jutalékból a jutalék visszairásból eredő tartozás a munkaviszonyának időközbeni megszűnése miatt nem kerülhet levonásra, a munkáltató a tartozás beszedése iránt fizetési felszólítással intézkedik.

[4] Az alperes 2018-ban 3.097.832 forint szuperjutalékot vett fel és 321.632 forint jutalék visszairás került levonásra, 2019-ben 395.388 forint szuperjutalékot vett fel és a felperes 74.732 forintot vont le jutalék visszairás címén. Az alperes ezeket a levonásokat tudomásul vette. A felek között a munkaviszony 2019. február 28-án közös megegyezéssel megszűnt. A kilépő dokumentumokhoz tartozó „Nyilatkozat rendezetlen jutaléktartozásról” megnevezésű okirat 2.a. pontjában az alperes tudomásul vette, hogy a munkaviszonya megszűnése után is keletkezhet a megszűnés időpontjában még nem ismert, a felperessel szemben fennálló tartozása és a 2.b. pontban vállalta ennek a megtérítését.

[5] A felperes 2020. január 21-én a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 285. § (2) bekezdése alapján fizetési felszólítással 43.519 forint tartozás megfizetésére hívta fel az alperest, ennek mellékleteként a rendezetlen tartozásokra vonatkozó kimutatást csatolta, részletezve, hogy mely megszűnt szerződéseket érinti a fizetési felszólítás. A felperes tájékoztatást adott a felszólítással szemben a keresetindítás lehetőségéről és arról, hogy ennek elmaradása esetén az Mt. 285-287. §-ai alapján az okirat a

bíróági végrehajtásra vonatkozó szabályok szerint végrehajtható. Az alperes a fizetési felszólítást 2020. február 3-án vette kézhez.

[6] 2020. október 15-én a felperes 106.581 forint tartozás megfizetéséről újabb, az Mt. 285. § (2) bekezdése szerinti fizetési felszólítást küldött az alperesnek, mellékelve a részletes kimutatását annak, hogy mely szerződések megszűnésével kapcsolatosan kívánja a jutalék visszairást érvényesíteni. 2020. november 19-én szintén fizetési felszólítást küldött a felperes az alperesnek, ismételten 106.581 forint megfizetésére való felhívást rögzítve. Az utóbbi két fizetési felszólítás „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza a felpereshez.

[7] Ezt követően a felperes 151.371 forint jutalékigény vonatkozásában 2022. december 28-án fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmet terjesztett elő.

[8] Az elsőfokú bíróság a felperes pontosított kereseti kérelmében meghatározott 156.953 forint munkabér megfizetése iránt az Mt. 137. § (1) – (2) bekezdésére alapított kereseti kérelmet részben találta megalapozottnak. Döntését a biztosítási tevékenységről szóló 2014. évi LXXXVIII. törvény 4. § (1) bekezdés 49-51. pontjára, továbbá az Mt. 5. § (1) és (2) bekezdésére, 6. § (1) bekezdésére, 7. § (1) és (2) bekezdésére, 137. § (1) és (2) bekezdésére, 157. § (1) és (2) bekezdésére, 164. §-ára, 285. § (1) és (2) bekezdésére, 286. § (1), (3) – (4) bekezdésére és a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:22. § (1) – (4) bekezdésére, 6:23. § (1) bekezdésére, 6: 25. § (1) bekezdés a) – c) pontjára, és 8:1. § (3) bekezdésére, valamint 1:4. § (2) bekezdésére alapította.

[9] Mindenekelőtt arra mutatott rá, hogy a kereseti kérelmet a felperes a munkaviszony alatt kifizetett jutalék visszakövetelésére alapította, amire a jogalap nélkül kifizetett munkabér megfizetésére vonatkozó szabályok nem alkalmazhatóak. A jutalékot a perbeli munkaszerződés szerint előlegnek kellett tekinteni, amit az alperes elszámolási, visszatérítési kötelezettséggel vett fel. A bírói gyakorlat értelmében a jutalék a teljesítménybér sajátos formája, és előleg jellegén nem változtat az a körülmény, hogy a visszakövetelésére nyitva álló, a szerződéskötés időpontjához igazodó határidő a munkaviszony megszűnését követően telik le. A jutalék kifizetésére ebből következően nem tévesen került sor, hanem a felek kifejezett megállapodása és a jutalékszabályzat feltételei szerint, amely alapján a felek az Mt. 157. § (2) bekezdésének megfelelően jutalékelőleg kifizetésében és későbbi elszámolás feltételeiben állapodtak meg.

[10] Másodlagosan az elévülés vizsgálata körében rögzítette, hogy az elévülés kezdő időpontja a követelés esedékessé válásától kezdődött a Ptk. 6:22. § (2) bekezdése alapján, amely a jutalék alapjául szolgáló biztosítási szerződések megszűnésének időpontját jelenti. Megállapította, hogy az esedékességtől számított három éven túl érvényesített jutalék visszatérítési igény a bíróság előtt elévülés miatt nem érvényesíthető. Úgy foglalt állást, a felperes tévesen hivatkozott arra, hogy az elévülést az Mt. 285. § (2) bekezdése szerinti fizetési felszólítással megszakította, mivel ilyen jogkövetkezményt az Mt. és a Ptk. sem fűz a

munkáltató ezen intézkedéséhez. A munkáltatói fizetési felszólítást a végrehajtásról szóló törvény a könnyebb jogérvényesítés érdekében bizonyos feltételekkel végrehajtható okiratnak mondja ki, azonban az elévülés megszakítása szempontjából nem tehető egyenlőség a munkavállalóval közölt fizetési felszólítás és a bírósági eljárásban történő igényérvényesítés közé. Amennyiben a jogalkotó utóbbival azonos joghatást kívánt volna fűzni a fizetési felszólítás közléséhez, azt pozitív jogalkotással tette volna meg, ahogy ez történt a fizetési meghagyásos eljárás tekintetében, figyelemmel a Ptk. 8:1. § (3) bekezdésére. Ilyen előírás hiányában az elévülést megszakító körülmény nem merült fel, azt először a fizetési meghagyás előterjesztése szakította meg, amit jogszabály anyagi jogi hatásai tekintetében a bírósági eljárással azonosnak ismer el.

[11] Ezért azokra a jutalékokra vonatkozóan, amelyek esedékessé válásától a fizetési meghagyás benyújtásáig, azaz 2022. december 28-ig több mint három év eltelt, az igény elévülésére tekintettel a keresetet elutasította. Így 99.491 forint iránti igény nem érvényesíthető a bíróság előtt, az e körbe tartozó szerződéseket részletesen rögzítette.

[12] Nem fogadta el az alperesnek a munkaviszonyban irányadó általános magatartási követelményekre (Mt. 5-7. §-ai), valamint a Ptk. 1:4. § (2) bekezdésében rögzített felróhatóság tilalmára vonatkozó hivatkozását. A jutalékszabályzat a jutalék visszatérítésének jogát és kötelezettségét objektív jogkövetkezményekhez, a szerződések megszűnéséhez fűzte és nem tett különbséget attól függően, hogy arra milyen okból került sor. Ezért nem vizsgálhatta azt, hogy a felek bármelyike a szerződések fennmaradása érdekében elvárható magatartást tanúsított-e, illetve, hogy a felperes az állományvédelem érdekében az elvárhatóság követelményének megfelelően járt-e el. Emiatt az alperes e körben előterjesztett bizonyítási indítványát is mellőzte.

[13] Ugyanakkor megállapította, hogy az alperes helyesen hivatkozott arra, hogy a jutalékszabályzat 2.3.1.1 és 2.3.2. pontjában írtak alapján a felperes az életbiztosítások vonatkozásában 24 hónapon túli megszűnés esetén, a nem életbiztosításoknál pedig 12 hónapon túli megszűnés esetén nem érvényesíthetett jutalékvisszatérítési igényt. Emiatt a kereset jogalapja hiányzott a kereseti kérelem 17. és a 21. pontjában felsorolt szuperjutalék visszafizetése körében. Ugyanakkor megállapította, hogy a 11-16. és 18-19. pontokban feltüntetett, összesen 55.731 forint összegű jutalék visszafizetésére vonatkozóan megalapozott volt a kereset, ami 65-35 %-os pernyertességet eredményezett az alperes javára.

A felperes fellebbezése

[14] A felperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni – a keresetet elutasító rendelkezések – megváltoztatásával az alperest további 99.491 forint és annak kamatai megfizetésére kérte kötelezni, egyben másodfokú perköltségigényt is bejelentett.

[15] Indokolásul előadta, az elsőfokú bíróság ítélete téves és megalapozatlan, mivel az Mt. 285. § (2) bekezdését tévesen alkalmazta. A munkáltatói fizetési felszólítás bírósági igényérvényesítésnek minősül és az a Ptk. 6:25. § (1) bekezdés c) pontja értelmében a követelés elévülését megszakította. Hivatkozott e körben a Civilisztikai Kollégiumvezetők Országos Értekezletének (CKOT) 2019. április 16-án elfogadott 71. állásfoglalására, miszerint az Mt. 285. § (2) bekezdése alapján a munkáltató bírósági út helyett meghatározott esetekben fizetési felszólítással is érvényesítheti az igényét. A követelés érvényesítésére a jog által felkínált állami eszközök igénybevétele általában, törvényi értelmező rendelkezés nélkül is az elévülést megszakító körülménynek minősülnek, a munkáltatói fizetési felszólítás is ennek tekintendő, ezért az az elévülést megszakította.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme

[16] Az alperes az érdemben helyes elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte, mivel az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen derítette fel, a tényekből a jogszabályi előírásoknak megfelelő következtetést vont le, így az ítélet megalapozott. Teljeskörűen fenntartotta az elsőfokú eljárás során előadottakat és kérte azt a másodfokú eljárásban is figyelembe venni.

A másodfokú bíróság döntése

[17] A fellebbezés nem alapos.

[18] A másodfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 370. §-a, és 371. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül. A felek nem kifogásolták a kereseti kérelemnek részben helyt adó elsőfokú döntést, így a másodfokú eljárás tárgyát kizárólag az elévülésre vonatkozó elsőfokú döntés megalapozottsága képezte.

[19] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen tárta fel, és az abból levont jogi következtetéseivel a jogi indokolás kiegészítése mellett egyetértett a másodfokú bíróság az alábbiak szerint.

[20] A felek által nem vitatott tényállás szerint 2020. január 21-én, 2020. október 15-én és 2020. november 19-én küldött munkáltatói fizetési felszólítást a felperes az alperes részére, amelyek közlése nem vitatottan megtörtént, az a kézbesítésre vonatkozó szabályok értelmében szabályszerűnek minősült. Az alperes keresettel nem élt a fizetési felszólításokkal szemben, ahogy a felperes sem kérte a fizetési felszólítások végrehajtási záradékkal való

ellátását, hanem 2022. december 28-án fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmet nyújtott be közjegyző előtt.

[21] A fellebbezésben a felperes azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben a fizetési felszólítások az elévülést megszakították a perbeli jutalék visszavonással érintett követelések vonatkozásában. Az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott arra, hogy az elévülést a bíróságnak hivatalból kell figyelembe vennie az Mt. 286. § (3) bekezdése értelmében, bár az alperes is elévülési kifogással élt. Az Mt. 286. § (1) bekezdése rögzíti azt a szabályt, hogy a munkajogi igény a (2) bekezdésben foglalt kivétellel három év alatt évül el és az elévülésre egyebekben a (4) bekezdés értelmében a polgári jogi szabályokat kell alkalmazni.

[22] Az elévülés idő kezdete az igény esedékessége, az elévülés számításánál a keresetlevél feladásának időpontját kell főszabály szerint figyelembe venni. Arra figyelemmel, hogy a perbeli szuperjutalékkal érintett szerződések egy része már a fizetési meghagyás benyújtását megelőzően a munkaügyi perekre irányadó hároméves elévülési időt meghaladó időszakban szűnt meg és vált visszakövetelhetővé, nem volt mellőzhető az elévülés megszakadására vonatkozó körülmények vizsgálata. Erre vonatkozóan külön szabályokat az Mt. nem tartalmaz, hanem a fentebb említett jogszabályi hivatkozások alapján a Ptk. rendelkezéseit kellett alkalmazni.

[23] A Ptk. 6:25. § (1) bekezdése taxatíve felsorolja az elévülést megszakító jogi tényeket, ilyennek minősül a) a tartozásnak a kötelezett részéről történő elismerése, b) a kötelelem megegyezéssel történő módosítása és az egyezés, c) a követelés kötelezettel szembeni bírósági eljárásban történő érvényesítése, ha a bíróság az eljárást befejező jogerős érdemi határozatot hozott, d) a követelés csődeljárásban történő bejelentése. A (2) bekezdés értelmében az elévülés megszakításától vagy az elévülést megszakító eljárás jogerős befejezésétől az elévülés újból kezdődik. A (3) bekezdés értelmében, ha az elévülést megszakító eljárás során végrehajtható határozatot hoztak, az elévülést a kötelelem megegyezéssel való módosítása és a végrehajtási cselekmények szakítják meg.

[24] A jogfejlődés az elévülés megszakítása lehetőségei szigorításának az irányába halad. A hatályos Ptk. az írásbeli felszólítást, szemben a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) szabályaival, már nem sorolja fel olyan jogi tényként, amely az elévülés megszakítására alkalmas. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 6:25. § (1) bekezdés c) pontjában foglaltak értelmezésével arra a megállapításra jutott, hogy csak a fizetési meghagyás kibocsátására irányuló eljárás lehet olyan bírósági igényérvényesítési eljárás, amelynek megindítása az elévülés megszakítására alkalmas. A Ptk. 8:1. § (3) bekezdésében foglalt értelmező szabály a fizetési meghagyást nevesíti bírósági eljárásként, de ez a szabályozás nem tekinthető korlátozó jellegűnek és a jog által felkínált állami eszközök igénybevétele alkalmas lehet az elévülés megszakítására, ugyanakkor a túlzott kiterjesztő értelmezés sem lehet indokolt.

[25] Speciális jogintézmény a munkáltató által kiadott írásbeli felszólítás, amit az Mt. a 285. § (2) bekezdésében szabályoz. E rendelkezés lehetőséget ad a munkáltató részére, hogy a munkavállalóval szemben a munkaviszonnyal összefüggő és a kötelező legkisebb munkabér háromszorosának összegét meg nem haladó igényét írásba foglalt fizetési felszólítással is érvényesíthesse. Amennyiben a munkavállaló keresettel nem él ezen intézkedéssel szemben, a munkáltatónak jogszerű lehetősége van a végrehajtási szabályoknak megfelelően az okirat végrehajtási záradékkal való ellátását kérni, amely okirat a végrehajtás kezdő iratának minősül a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 23. § (1) bekezdés a) pontja alapján. A Vht. 23. §-ába foglalt rendelkezések sajátos szabályokat tartalmaznak, mivel olyan határozat látható el végrehajtási záradékkal, amelyről a követelés bírósági eljárásban való érvényesítéséről jogerős, érdemi határozat nem született, a fizetési felszólítás megalapozottsága a záradékolás során nem vizsgálható.

[26] A Ptk. a bizonytalanság eloszlatása érdekében tételesen pontosítja a bírósági eljárásban történő igényérvényesítés elévülést megszakító hatására vonatkozó szabályt. Eszerint a bírósági eljárás az elévülés megszakítására csak abban az esetben vezet, ha az eljárás érdemi határozattal fejeződik be. Érdemi határozatot hoz a bíróság (más hatóság), ha a határozat alkalmas az igénybe vett eljárás által célzott joghatás kiváltására. A perbeli esetben nincs olyan jogi tény, ami megszakítaná a követelés elévülését a bírósági eljárással, vagyis a Ptk. 6:25. § (1) bekezdés c) pontja szerinti eljárással. A 9/2023. Jogegységi határozat (Jpe.IV.60.038/2023/12. szám) [30] bekezdésében arra mutat rá, hogy a Ptk. 6:25. § (1) bekezdés c) pontja alapján az elévülést megszakító eljárás a kötelezettel szembeni bírósági eljárásban történő igényérvényesítést jelent. A jogalkotónak tehát a Ptk. hatálybaléptetésével sem volt olyan szándéka, hogy a végrehajtási záradékkal való elláthatóság a Ptk. rendszerében ezen rendelkezés alkalmazását tegye lehetővé.

[27] Az elévülés jogintézményének jogpolitikai alapja nem az, hogy a követelés érvényesítésétől a jogosultat elzárja, hanem az, hogy ha bizonyos idő eltelte után a jogosult nem veszi igénybe a jog által kínált lehetőséget, akkor veszítse el a követelés állami kényszer útján való érvényesítésének a lehetőségét.

[28] Ezért a munkáltatói írásba foglalt fizetési felszólítás abban az esetben szakítja csak meg az elévülést, amennyiben a munkáltató azzal szemben a követelés állami kényszer útján való érvényesítéseként felkínált lehetőséget igénybe veszi. Ennek hiányában a munkáltatói fizetési felszólítás a Ptk. 6:25. § (1) bekezdése alapján nem szakítja meg az elévülést, mivel az írásbeli felszólítás az (1) bekezdésben felsorolt jogi tények között nem szerepel.

[29] A Bszi. 2020. április 1-jétől hatályos 27/A. §-ával bevezetett módosítása eredményeként bírói testületek, bírósági vezetők, illetve bírák tanácskozása nevében nem tehető olyan jogértelmezési célú állásfoglalás, amelynek meghozatalára törvény nem ad felhatalmazást, ezért a felperes által hivatkozott CKOT a perbeli jogvita eltérő megítélését nem eredményezhette.

[30] Mindezek okán az elsőfokú bíróság döntése érdemben helyes arra nézve, hogy 99.491 forint vonatkozásában – amely kapcsán az igény esedékessé válásának kezdő időpontjait a felek nem vitatták, így az a fellebbezés tárgyát sem képezte – érdemben helyesen foglalt állást úgy, hogy ebben a részben a követelés elévült. Mindezek miatt a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján fellebbezett részében helybenhagyta, egyebekben nem érintette.

Záró rendelkezések

[31] A másodfokú eljárásban a pertárgy értéke a fellebbezéssel érintett követelés összegében (99.491 forint) alakult. A másodfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező felperest az alperes másodfokú perköltségének viselésére, ennek összegéről a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján határozott.

[32] A felperes a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján köteles az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti – minimum érték alapján meghatározott – fellebbezési eljárási illeték viselésére. Tájékoztatja a másodfokú bíróság a felperest, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 1003200001070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára kell megfizetni. Közleményként fel kell tüntetni a Fővárosi Ítéltábla megnevezését, a Fővárosi Ítéltábla e határozatának számát, és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát. Amennyiben a felperes az illetéket annak esedékességekor nem fizeti meg, az adózás rendjéről szóló törvény rendelkezései szerint késedelmi pótlékot kell fizetnie. Az illetékfizetési kötelezettség esedékességéről az Itv. 78. § (4) bekezdése rendelkezik.

[33] A másodfokú bíróság a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül határozott.

Budapest, 2024. május 23.

dr. Orosz Andrea s.k.
s.k.

dr. Szalai Beatrix s.k.

dr. Laczó Adrienn Lilla

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró